

PETR VYHLÍDKA

V TOM DOMĚ STRAŠÍ

a dalších 25 více či méně fantastických povídek

Petr Vyhlídka

V TOM DOMĚ STRAŠÍ

a 25 dalších více či méně fantastických povídek

###

2014

compilation © Petr Vyhlídka 2014

cover © Petr Vyhlídka

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

obsah:

[Po tobě at' se jmenuje](#)

[Tam a zase zpátky?](#)

[Ostrov obrů](#)

[Škaredé dveře](#)

[Tisíce životů](#)

[Slečna M](#)

[Navěky](#)

[Pekelné problémy](#)

[Proč nevěřit na vodníky](#)

[Genius loci](#)

[Proč doktor Kraus nezískal Nobelovu cenu](#)

[Práce na zakázku](#)

[V tom domě straší](#)

[Cui bono](#)

[Otázka tvaru](#)

[Obchodník s deštěm](#)

[Deux ex Animachina](#)

[Výběrčí daní](#)

[Paradox paralelní přítomnosti](#)

[Popeláři](#)

[Japoncům to funguje](#)

[Eldorado](#)

[Stačí jen mávnout](#)

[Den sváteční](#)

[Zrození hrdiny](#)

[Kontakt](#)

Po tobě at' se jmenuje

Zazvonili. Dva světlé pláště erárního střihu, černé brýle, špehýrkou nebylo vidět víc.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“
Menší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Úředníci *Planetární loterie náhody* nenosí kufříky připnuté k postroji pod pláštěm. Poslové zprávy o tom, že vás počítač vytáhl jako vítěze n-tého kola nepotřebují mít obě ruce volné.

„Pozvete nás dál?“

„Snad...“

Vešli, menší napřed, nenápadně si stoupl ke dveřím ložnice, větší kontroloval kuchyni. Kočičími pohyby vpluli do obývacího pokoje. S povzdechem jsem zavřel dveře, zpocená ruka sjela po klíce, panebože, proč zrovna já...

„Kávu?“

„Raději koňak. Třikrát, pane.“ poručil menší. Srdce mi zabušilo v krku, když jsem otevíral bar, přes rameno mi nehleděli, tak rychle tři skleničky a láhev.

„Whisky.“

Souhlasili, proč také ne, tihle nejdřív souhlasí naprosto se vším. S úsměvem si přitukli, obrátili koňalku do sebe a větší se otrásl. Potom odepnul malý kufřík od pasu, vytáhl z něj tenký palmtop a klepl na několik kláves.

„Pan Jeroným Čech, narozen 23. května sedmdesát jedna?“

Kývl jsem, menší zalovil v kapse pláště a vytáhl plastový průkaz. Vystavil mi ho ze vzdálenosti pěti centimetrů a úředně suchým hlasem spustil:

„Jménem...“

Natáhl jsem beznadějně ruce. Jednou přijít museli.

„... Úřadu pro kontrolu historie vám oznamuji, že jste byl identifikován jako objekt Střední Evropa–IV-998. Je tedy vaší občanskou povinností, vyplývající ze zákona, naplnit historii této planety a stát se integrální součástí našich dějin. Z této funkce vyplývají povinnosti, obsažené v paragrafu 7 hlava III. Zákona o průchodu časoprostorovými souřadnicemi, a požitky, uvedené v témže oddíle pod písmenem B.“

„Tedy...“ nevěřil jsem, „Vy nejste z Planetárního úřadu pro vyšetřování?“

„Pche.“

„A já...“

„Ano, vy navštívíte minulost a stanete se vůdcem skupiny západoslovanských rodin, jež dovedete na místo dějinného určení.“

„Ale to...“

„Ale ano. Jste praotec Čech, pane Čechu.“

* * *

Poslední metry výstupu byly opravdu namáhavé. Těžký bronzový náhrdelník mě táhl k zemi, vyřezávaná hůl nepomáhala, každou chvíli se zabodla do rozmáčené hlíny a strhávala mne zpět. Hustý déšť halil okolí do šedivě rozmazaného závoje. Vanul nepříjemně vlezlý vítr. Přesto jsem došel.

„Vidím zemi...“ nadechl jsem se, „vidím... město...“

„STOP!“

„Dopršet, ksakru. Čech!“

Pár kroků ode mne se objevila ramenatá postava instruktora Kamenického.

„Jste snad blbý hovado? Melete tady Libuši. Ta byla reál, vy

národní obrození. A navíc ženská. Dolů a znova.“

Sevřel jsem hůl, až mi zbělely klouby. Dolů – a znova? Po třetí? Za mizerných pětadesát tisíc po odečtení daní? Jenže vzpouzet se nemělo cenu. Byl jsem identifikován, musím splnit.

Dva měsíce ve výcvikovém táboře. Šedesát dní drilu a řevu, maximální nalejvárný, hypnopedické kurzy svištěly i v noci, nemělo smysl čekat na jakékoliv sny, mysl vám zaměstnávala historie, všednosti denního života, tehdejší názory a tehdejší vkus. Dva měsíce života na ubikaci, obklopen pošuky nejne-
možnějšího ražení.

Zatnul jsem zuby a zdolal maketu Řípu potřetí.

„No vidíte, že to jde, Čech.“

Vrátili jsme se v sedm, po večeři, nemělo mysl čekat na erární balíček, který už stejně někdo zpeněžil. Zašel jsem do kantýny a koupil si samoohřívací konzervu *chilli con carne*, za pár dní se budu živit medovinou a plackami, podle gastronomického kurzu to není zase tak špatné, nezvrací se z toho. Kamenický mě pro dnešek nechal být, ostatní spolublázni už zařezávali na večerním školení, jehož téma bylo stejně nudné, jako název – *Kurz etiky při pobytu v extratemporálních rovinách*. Sedl jsem si na postel, venku hučel třetihorní listnatý les a vyřvávali machairodi, plyn pod vnějším obalem konzervy bublal a syčel, fazole dostávaly tu správnou teplotu a já ztrácel chuť k jídlu. Za bezpečnostním oknem vyšplhal na oblohu terciální Měsíc, za nějaké tři tisíce let ho odstřelí, aby nepřekážel na oběžné dráze. Ten známý němý souputník, jež mě provázel už od dětství, se ještě neobjevil.

Kdepak, tohle není nic pro obyčejného marketingového analytika.

I když to tehdy v podvečer nevypadalo zle, ti dva mi nastínilo situaci v nejrůžovějších barvách, hromada peněz, státem placený výcvik, historická povinnost, jste otcem tohoto národa, pane Čechu, kam se na vás hrabe třeba Komenský. A to jen vy-

lezete na kopec.

Z chodby do pokoje zazníval zvuk Kamenického šněrovačích bot, instruktor prolézal pokoje, aby se přesvědčil o stálém udržování pořádku. Zabíralo mu to dvě půlhodiny denně, výcvikový tábor byl v každém turnusu obsazen padesátkou historických osob. Vedle mne měl lůžko jistý Dowsen, do zblbnutí memorující základy fylogeneze, jež má po několik večerů probírat v jisté hospůdce s mladým Darwinem. Zachmuřilá postava Karla von Rostoffa, ohánějícího se mečem, aby z jediné vyhrané bitky mohla vzniknout legenda o Sigmundovi. A pod oknem spal věčně mlčící sebevrah, jehož jméno jsem si nemohl zapamatovat.

„Čechu, koukejte vyvětrat! To je hroznej smrad. Chrápat s váma na cimře, tak vás na noc vyhodim do pralesa.“

„Nemějte péči, pane Kamenický,“ řekl jsem drze a přemýšlel přitom na devět dní, kterých mě ještě dělí od skutečného nasazení. Ještě patnáct, dvacet, výletů na kopec, devadesát hodin teorií. Mohl bych se po návratu živit jako profesor dějepisu, vždyť vlastně vím o té době všechno.

Nebo ne?

* * *

Nepršelo. Posádka kabiny, nevráživě zírající na všechny strany, mě přátelským štulcem vybídla k odchodu. Vyskočil jsem ven, pro špatně zašněrované opánky si málem vymkl kotník. Rychle jsem se odpajdal stranou, kabina poskočila do výše a okamžitě zmizela, žádných předpisových padesát metrů. Asi se pilotům tahle doba nelíbila. Otřásl jsem se chladem, vznikajícím v okolí vstupu do časoprostoru a rozhlédl se, někde se tu měl objevit rezident.

Přišel asi za hodinu, vynadal mi, a potom neustále pobízel. K interakčnímu bodu mělo dojít za sedmnáct minut.

Tam někde převezmu roli klanového vůdce, jenž si odskočil od svého voje, aby ulevil vnitřností. Kdo mohl tušit, že zrov-

na v těch místech odpočíval medvěd?

Dějiny se nemohou měnit. Už tehdy jste, Čechu, tu tlupu vedl. A tak to musíte udělat znova. Tohle je smyčka, nesmíme ji porušit, protože jinak bychom tu nebyli. Tak koukejte makat.

Kamenický vlastně nebyl *tak* zlý. Byl to jen voják a trpěl komplexem méněcennosti, všechny jeho ovečky dělaly dějiny, byly slavné, jejich instruktor ne. Ale byli tu i jiní, ti, kteří rozhodovali, a ti se mi vůbec nezamlouvali. Tušil jsem, že mému trápení konec jen tak nenastane.

* * *

Jít v čele ke všemu odhodlaných cestovatelů nebylo nijak lehké. Byli rozhodnutí probít si cestu čímkoliv a kýmkoliv, žádné staré pověsti české se nekonaly. Tohle nebyli mírumilovní holoubci, jež ze staré vlasti vyhnala touha po klidu. Prostě se tam nevešli, baltští Slované měli ostřejší lokty. Ale ani Češi – moji a budoucí – nebyli žádná ořezávátka.

Až mě napadlo zavést je jinam, třeba do Francie.

Pětatřicet mužů se ztratilo za pochodu kolem Labe, padlo podezření, že na vlastní pěst vyrazili osídlit Plzeňsko. Tři rváči se navzájem propíchli oštěpy na dohled budoucího Duchcova, kde došlo k šarvátce při spatření lepé starousedlice. Hrstka kverulantů – včetně několika žen, se nezabývala ničím jiným, než atentáty na mou osobu. Pro už trochu slaběji vidícího bratra Lecha bylo nutno se každý večer vracet několik kilometrů zpátky, přivítal večer o hodinu dřív a uložil se, kam ho napadlo.

Asi dvakrát místo něj přivedli někoho jiného, jednou přivedl Lech je, protože cestou potkali domorodce, patrně keltského pozůstalého, který napojil pátrací skupinu nahořklým nápojem. Prý slabším, než medovina.

Vzali jsme ho sebou, protože psát nikdo neuměl a recept se zapamatovat nedal.

Za námi zůstávala široká stopa v podobě ohlodaných kostí – bůhví proč si už tenkrát potpěli na vepřové a nejmilejší roz-

cvičkou mých ostrých hochů bylo prohánění kanců. Unaveni a rozezleni, když zvíře nedoběhli, brali cestou do ležení vše, co jim přišlo pod ruku, ve výřadu se vedle medvěda objevovaly i veverky.

Se mnou, coby vůdcem, se nikdo příliš nevybavoval, Mojžíš, vedoucí před mnoha lety svůj národ do zaslíbené země, byl na tom lépe. Měl jsem strach, že záměnu poznají, ale nikomu na mě nezáleželo.

Turistický průvodce.

A přece jsme k Řípu došli.

Kdybych je na dominantní bod v krajině neupozornil, pokračovali by dál, počítám někam na Šumavu nebo pod Alpy. Šmatlaje po chodidlech plných puchýřů, vybelhal jsem se s hrstkou nejvěrnějších nahoru. Rozhlédl jsem se po kraji a odpřednášel namemorovanou řeč.

Starší klanu na mě hleděli s trochu otevřenými ústy, neboť jsem v pěti minutách pronesl dvakrát více slov, než ode mne slyšeli cestou, a pak přišlo legendární:

„Tvým! Tvým nechť se jmenuje,“ zvolal jako z božského vnuknutí stařec dlouhé, bílé brady, nejstarší ze všech starostů. Hned všichni, starostové i čeled, volali jako jedním hlasem:

„Tvým! Tvým jménem!“^[1]

Ach bože, jak byl Jirásek eufemistický. A jak cudní byli kronikáři a lidové vypravěči, od nichž své historky čerpal.

To, co pronesli moji Teďužčeši, byla ta nejbáječnější sbírka staroslovanských vulgarismů, jízlivostí a buranského ujišťování o tom, že ten zatracenej šéf je pěcknej parchant, a my se mu na to všechno mohli... Ale když už jsme tady tak ať má radost, konečně, tenhle zavšivenej plácek je jeho nápad a lézt na tuhle pos... horu taky, tak ať si to dětičky, do pr... užijou, má to na triku. A vůbec, moc genitálů tady nebydlí, tak to bude sice pěkná otrava, ale ňák to půjde...

Slezli jsme dolů, národ začal vybalovat a chystal se zabydlit zemi strdím oplývající. Strávil jsem s nimi ještě dva týdny,

uklizen do obvyklé letargie, než na mně zapomněli a než se v novém prostředí prosadily silné autority. Nutno říct, že šedou eminencí nejagilnější skupiny se stal právě fosilní Kelt s receptem na pivo, za nímž se táhla takřka veškerá mládež.

Ale tahle historie mě už nezajímala. Jeroným Čech splnil svůj úkol, mohl se odebrat do lesa a být znovu sežrán medvědem. Neboť tak to ve skutečnosti bylo, jak ráčily vyzkoumat chytré hlavičky z Agentury. Zmizel jsem tedy jednoho dne před holografickou šelmou v křoví. A protože se ten brtník specialistům příliš nepovedl a Čechům musel připomínat ještě nedokojené medvědě, zmizela z dějin zmínka o stařešinově zlém souboji s lýtým *Ursus ursus*. Tehdejší Slované se rozhodně nemínili shazovat před potomky.

* * *

Na základně jsem se dlouho nezdržel. Jen jsem zamával Kamenickému, sbalil si svých pár švestek a roztrhal ručně psaný a vlastnoručně podepsaný revers, jímž jsem se před akcí uvázal nevyžadovat žádné další finanční částky v případě nevratného poškození organismu. Žaludek, zničený polosyrovou stravou, zanícená a zhnisaná chodidla, vem to čert, doma mě očekávalo ztučnělé konto. A základnový pan doktor mě stejně ujistil, že za kuří oka bych mnoho nevyšoudil.

Naložili mne do automatické kabiny via rok 2107 Anno Domini, čili našeho letopočtu, a já upadl do polospánku příjemných vidin státem refundovaného čtrnáctidenního volna na zotavenou. Úkol splněn.

Najednou jsem se cítil jako hrdina.

„Pan Čech?“

Příjemný technik mne vyprostil z anatomického sedadla kabiny, převzal kartu se záznamy a provedl mne temnou chodbou timeportu k odbavovací hale.

„Kdepak jste byl?“

„Ale, zakládat národ,“ prohlásil jsem žoviálně.

„Jó, v tý televizi,“ zazubil se mládenec. „Dobrý století, ne?“

„Až na tu televizi.“

„Bane. Tohle retro ve dvou dé docela jde. I když je to neuvěřitelně pitomý. Já ty Čechy žeru.“

Zamával jsem mu šátečkem a kolébal se domů. V bezpečí, žádný medvěd, žádný kanec a žádný atentátník.

Ramenatý tmavý stín, který mne v šeru vestibulu přibil ke zdi, pracoval rozhodně odborněji, než nevzdělaní Staroslované.

* * *

V televizi to kdysi předváděl pan Spock, říkal tomu vulkanský stisk, prováděný na takovém tom místečku na rozhraní krku a ramene, jehož patřičné zmáčknutí vás uvede do nevědomí. Kamenický věděl kam sáhnout a jak zmáčknout, probral jsem se až za hodinu v měkkém objetí mého sofa.

Instruktorská gorila seděla naproti mně, zdolávala právě poslední kapky z poslední láhve mého baru a přikusovala výběrová pravá očka, prima export přímo z Norska.

„Dobrý, jo? Srandičky dokážeme, ale odsrat to musí někdo jinej.“

„Nechápu o co jde?“ třel jsem si krk.

„To už jsem zjistil. Sebevětší idiot s nedokončeným základním vzděláním by si to uvědomil, ale milostivej bude dělat fórky. Víš, cos způsobil, pitomče?“

Pochopitelně jsem to nevěděl. Rychle jsem si přehrál v hlavě film předchozích dní. Ne nic jsem v minulosti nezapomněl, také jsem si tam nic nevezl. Snad ten zašlápnutý motýl při výcviku?

„Nejsem si ničeho...“

„Ne!!!“ zařval. „Já tě...“ natáhl dlouhé pracky.

Na víc jsem nečekal. Přehoupl jsem se přes opěradlo, dopadl na všechny čtyři a vrhl se k oknu. Kamenický zareagoval tygřímským skokem, ale já byl rychlejší, ruce se mu svezly po mých lýtkách. Okno našťěstí nebylo dověšené, rozlétlo se při slabém

dotyku a já se nerozmýšlel a skočil, někde pode mnou měl být balkón, nepříliš široký, ale budiž.

Byl tam. Praštil jsem se při dopadu o kolena do brady, špatně došlápl na levou nohu a pravou skončil v kbelíku se špinavou vodou. Nebyl čas se kontrolovat, rozrazil jsem francouzské okno spodně sousedovic lodžie a vtrhl dovnitř, můj pronásledovatel už padal za mnou. Přepajdal jsem ložnicí, zanechávaje na zlatavém koberci a sněhově bílém ložním prádle cákance špíny z vědra. V hale jsem se srazil s navoněnou paní Rosmuthovou.

Zaječela.

„Pardon, madam. Na shledanou,“ zalomcoval jsem klikou. Z ložnice se ozvaly Kamenického nadávky.

„Pane Čech?“

„Zkuste tamtoho,“ poradil jsem jí, vzpomenuv si na svůdné pohledy, jimiž mě obdařovala vždy, kdykoliv jsme se potkali.

„Já spěchám.“

„Ale...“

Ale to už jsem byl pryč, na zdvořilostní konverzaci nebyl čas. Skákal jsem z mezipatra do půli schodiště a přede dveře svých bližních, kbelík mě někde mezi třetím a druhým předběhl. Jen několik desítek schodů za mnou supěl bůhví proč přítomný a rozčilený instruktor. A já si pravdu nebyl vědom ničeho, co bych v minulosti, ať mezi Čechy, či na základně provedl. Kdo ví jestli...

Samozřejmě že to nebylo osobní, a že Kamenický nebyl sám. Vběhl jsem jim přímo do náručí. Dva, ve tmavých pláštích erárního střihu, černé brýle, malý a velký. Bez aktovek.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“
Větší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Menší vytáhl z pláště kartu palmtopu, klepl na několik kláves.

„Pan Jeroným Čech, narozen 23. května sedmdesát jedna?“

Kývl jsem, menší zalovil v kapse pláště a vytáhl plastový průkaz. Vystavil mi ho ze vzdálenosti pěti centimetrů a úředně suchým hlasem spustil:

„Jménem...“

A protože se mi za zády zjevil Kamenický, nezbylo mi, než pokorně vyslechnout litanii paragrafů. Potom mě nacpali do policejního vozu a odvezli.

Rovnou do kanceláří Úřadu pro kontrolu historie.

* * *

„Podle našich výzkumů jste v devadesátých letech osmnáctého století navštívil nějakou vlasteneckou výstavu a proletěl se balónem. Nic zvláštního, jenom balón díky vám spadl na pozemek jistého Šmidlera. A ten, veden silným zážitkem, dal se na konstruování letadel těžších vzduchu. Takřka nikam to nedotáhl, ale jak už je u Nováků zvykem, jeho výzkumů využili jiní.“

Něco mi tu nesesedlo. Nebyl tu Kamenický, ti dva, kteří mě před časem poslali do minulosti, se chovali jako by mě viděli poprvé. A navíc, jak se zdálo, byl jsem odsouzen od třicátého šestého roku života potulovat se časem a dělat české dějiny.

Nakonec skončím na popravišti Staroměstského náměstí rukou kata Mydláře.

„Tato záležitost vám zabere dnešní odpoledne, přičemž vám přináležejí odměna ve výši nároku podle směrnic.“

Mechanicky jsem kýval, čekal jsem podraz, ale nic nepřišlo.

Teprve venku jsem si uvědomil jedné nesrovnalosti, která podráždila mou zvědavost.

Naprostá většina dopravních vozidel, které jsem před Úřadem viděl zaparkované, byla opatřena hranatou samolepkou NO.

Něco se tu skutečně muselo stát, když tu všichni protestují.

* * *

Technik mě zavedl známou cestou k stroji času, aniž by dal na sobě znát, že mě zná. Vylezl jsem po schůdcích nahoru a vsoukal se úzkým průlezem dovnitř. Pilotova záda mě pozdravila temným zahučením, dveře zapadly, kabina zšeřela a všechno šlo do finále.

„Tak kampak?“

„1891,“ řekl jsem. „Ale to přece víte, ne?“

„Už jo,“ pronesl známý hlas a pilot se otočil, aby se na mě zašklebil Kamenického obličejem.

„Ale malinko změníme plán.“

Zaječel jsem, už jsem nechápal vůbec nic, chtěl jsem ze sebe strhnout popruhy a utéct, jenže pak mi zdřevěněl jazyk a ztěžkla víčka, podél páteře zabrnělo a já poznal, že jsme právě opustili časoprostorové kontinuum, abychom se podivným fyzikálním trikem přenesli jinam.

Jubilejní výstava to asi nebude.

* * *

„Žádná jubilejní výstava taky nikdy nebyla!“

Přistáli jsme v povědomé krajině, kabina se pohupovala dva metry nad zemí, když mě z ní Kamenický vystrčil. Dopadl jsem na čtyři, zvedl se a vyplivl hlínu.

„NO jako protest? Leda tak proti idiotskému fórků za pár týdnů na Řípu.“

Byl jsem tedy zpět v exodickém čase protočechů. A Kamenický, který ladně dopadl vedle mne, mi v záplavě nadávek prozradil proč.

„Možná by vás měli popravit, ale ta budoucnost neexistuje. Odkud si myslíte, že jsme se vrátili?“

„Z dvaadvacátého století, z Prahy. Z Čech,“ řekl jsem opatrně.

„Houby z Čech. Když jste vlezl mezi ten zavšivenej kmen,

tak jste se přece, bůhví proč, přejmenoval na Nováka. Nová země, nebo tak, já nevím, nový národ. A tak jste se, kruci, musel vrátit do Nováků, když to pojmenovali po vás.“

Panebože!

„Ale já...“

Vlastně jsem až do téhle chvíle myslel, že to divadlo na Řípu byla jen fraška, určená pro pana Kosmu. Jenže oni byli skutečně můj národ. A nějak se pojmenovat museli.

„Já jim neřekl ani slovo!“

Kamenický mávl rukou.

„Teď hezky půjdete, předběhnete sám sebe a všechno napravíte. Máte čtvrt hodiny, pokud jsem se dobře trefil. Tak alou.“

Vyrazil jsem, co mi zbývalo. Ani jsem neprotestoval, jednak to nemělo cenu a za druhé – představa mých rodných Nováků, fuj, co to pletu, Čech, s tím příšerným novojménem, mě děsila možná víc, než Kamenický.

Nedaleko místa, kde mě poprvé přejímal rezident, jsem se zastavil. Nikdo nebyl na dohled, ani Kamenický, který se schoval a já myslel na to, že vlastně úkol nesplním, protože si pro mě nikdo nepřijde, ale na druhou stranu zase půjdu, tedy dvakrát, zatracenej čas. Rozhodl jsem se považovat moje teprve se objevivší Já za někoho úplně jiného, abych si v tom udělal aspoň trochu pořádek, když tu náhle v křoví cosi zachrastilo.

Rezident?

Snažil jsem se tvářit vyplašeně.

Potom jsem se snažil netvářit vyplašeně.

Z křoví se vybalilo cosi udýchaného, rozcuchaného a smrt v zádech majícího. Křoví zapraskalo podruhé a porodilo medvěda. Snažil jsem se tvářil jako strom, což se mi dařilo, neboť mi zdřevěněly nohy. Ale nevšimli si mě, proběhli kolem a prolámali se do dalšího křoví.

Sotva jsem uklidnil nervy, objevil se rezident, jemuž jsem

už nemusel nic předstírat a šlo se.

Dlouhé kilometry dálkového pochodu via středo(novácká) česká kotlina. Dával jsem si pozor na jazyk.

První člověk, kterého jsem po příletu domů potkal, byl Kamenický a setkání s ním nebylo nejpříjemnější.

* * *

„Nedáte si pokoj?“

Bylo jasné, že se akce nepovedla. Ukrývali jsme se v malé místnůstce nedaleko startovacích šachet, která kdysi, před zavedením autouklízečích robotů, sloužila jako skladiště hadrů, košťat a lyzolu. Zápach v ní zůstal.

„Ale já...“

Mávl rukou. Potom mi řekl, jak se uklidil do druhohor, a když se dostatečně uklidnil odstřelem hypsiliphodonů, odskočil si do mého času. A nic, pořád tu byly Nováky se svou pohnutou historií.

„Ve vás asi opravdu chyba není,“ usoudil potom. „Ale co řeknu těm pitomcům na Ústředí?“

„Ti to snad berou jako normální stav,“ pokusil jsem se vnést do diskuse svou první časoteoretickou úvahu. Kamenický se rozchechtal.

„Kde žijete, člověče?“

A potom mi všechno vysvětlil.

* * *

Když byl v roce 2054 objeven první funkční teoretický model průniku časosférou a následně odzkoušen v praxi, nastalo zděšení. Předpisy, nařízení, demise vlád a rozpouštění parlamentů, zákazy všeho, včetně přírodních zákonů. Jenže potom se objevili první vyslanci z budoucnosti, sotva jeden stát odhlasoval usnesení o cestách časem. Rázem zexistovala (uzákoněný novotvar) Časová policie, Úřad pro kontrolu dějin a vý-

cvikové středisko Terciér. Jedním jediným podpisem vznikla bohatá historie budoucnosti. Samozřejmě že bylo nutno ji nadále naplňovat, příčina musí vždy předcházet důsledek. Neustálou kontrolou historie se udržovalo stávající *status quo*. Mašinérie se rozeběhla a bylo nutno ji živit. A bylo nutno se obávat nejhoršího.

Každé období dějin od roku 2059 mělo své zástupce v časových službách, faktické pány planety, jinak obyčejné úředníky, tu volené, tam dědičné, jindy přijaté na základě konkurzu. Bylo to oficiální sdružení poradců, ovšem poradců, kteří opravdu věděli své.

V jejich kancelářích jste málokdy narazili na zodpovědnou osobu. Časostrůjci totiž z devětadevadesáti procent přebývali na nejhluběji umístěné základně Prekambrium, neodvažovali se odtud vystrčit nos a řídili vše za pomoci služebných duchů jako byl například Kamenický.

Proto jsem se nemohl klidně vrátit do Nováků a existovat s milým zachrochtáním spokojených úředníků. Proto o všem věděli a vyhlásili poplach. Jenže chyba byla někde úplně jinde.

* * *

„Muselo to být před vámi,“ řekl Kamenický, když jsme se prodírali křovinami nezušlechtěné krajiny. „Nebo vůbec nevíím.“

Nevěděl. Já možná něco tušil.

„Neptali se mě.“

„Kdo? Na co?“

„Jak se jmenuji. Ani mě neoslovili. Jako praotec jsem neměl příliš dobrou pověst. Snad jen postavení.“

Zle se po mně podíval.

„Ale proč by se nějaký starý Slovan jmenoval Novák?“

To jsem netušil. Za několik minut se tu objevím v malinko mladším vydání a dostanu dva stíny, sebe sama a instruktora, od něhož jsem si původně toužil oddechnout. Aspoň, že o něm

nebudu vědět. A za dalších pár minut se tu zjevím potřetí, zabalím to, a půjdu domů. Nebo ne?

Co se vlastně stalo se mnou, když jsem se předběhl a absolvoval tu anabázi za sebe?

„Původně jsem myslel, že jste přestal existovat, když se čas vrátil do normálního stavu. Ale když se to nestalo...“

„Vy také přestáváte existovat, když se napraví časová linie?“

Zamumlal něco o neaktivních kopiích. Chtěl jsem se vyptávat dál, jenže to už vyrazil z křoví rozevlátý stařík, následovaný medvědem. Strhl jsem Kamenického, který člověčím instinktem hodlal utéci. Tak by se ale dostal do zorného pole, mé – jak to říkají – druhé kopii.

„To je původní praotec Čech. Nebo kdoví kdo.“ vysvětlil jsem mu. Vzpomněl si na historii a uklidnil se.

„Rád bych mu pomohl,“ přiznal pak. „Když někoho sežere medvěd... Jenže historie je historie. A hele!“

Důvod k výkřiku tu byl. Prchající muž se náhle zastavil, medvěd zpomaleně proběhl kolem něj a o několik metrů dál se svalil do houští.

„Do pr...“

I přes hypnopedický kurz staroslovanštiny jsem okamžitě zařadil *tenhle* vulgarismus domů.

„Ono ho to nesežralo?“ podivil se Kamenický.

„Psst.“

Z křoví naproti se vynořila hubená postava známé tváře.

Rezident.

„Žádný strach. Říkal jsem vám, že budu v pohotovosti, *pane Čech*.“

Panenkomarjá, další!

* * *

„To je on,“ zašeptal Kamenický, „Do hajzlu.“
Chytil mě za ruku a táhl křovím pryč.

„Musíme ho chytit!“

Nevěděl jsem jak.

Kamenický ano. Vůbec jsme se nesnažili ukrýt do technických prostor časoplánu, ani jsme za pomoci supervýkonného komputera nepropočítávali možné varianty cílového roku. Ani jsme dalšímu Čechovi nenasadili do kožichu štěnici. Instruktor znal elegantnější řešení.

Bezpečnostní pojistku.

* * *

Když jsme vylezli z oválných dveří tunelu, bolela mě příšerně hlava a tělem probíhal slabý třas. Chtělo se mi zvracet.

„Z toho si nic nedělejte,“ prohlásil Kamenický. „Tady na konci se to stává každému.“

Nechápal jsem.

„Jsme v Bezpečnostní pojistce. V paleozoiku. Ordovik, nebo svrchní kambrium. Něco k pěti stům milionu let.“

Hvízdl jsem.

„Tohle je nejzazší stanice jakéhokoliv časového tunelu. Z hlediska přesného zaměření to dál už nejde. To by mohl modul vypadnout taky do volného vesmíru, nebo se ztratit úplně. Moc lidí o Pojistce neví, a z těch, kteří se o ní dozvěděli, sem může jen málokdo. Jenže já ten jejich kód rozlouskl. Koho by nezajímalo, jak s ním zamává slabě ukotvené dno tunelu?“

Mně to rozhodně nezajímalo. Nechápal jsem, proč jsme se museli potopit tak hluboko do minulosti, jenže instruktor byl muž na svém místě a věděl všechno potřebné.

„Bezpečností pojistka je archiv všech provedených přesunů časem,“ začal vysvětlovat. „Jednoduše se sem zapisují koordináty všech akcí, od první až do nekonečna. A když známe patřičné údaje – my je známe –, snadno zjistíme, odkud ten Čech přišel.“

Během řeči jsme prošli krátkou chodbou a vstoupili do malého sálu, jemuž vévodila velká celostěnná obrazovka a tři

malá křesílka. Celé ovládní bylo soustředěno do malého stojanu, vzhledem k jazykovým a pravopisným rozdílům opatřeného univerzální klávesnicí pro zadávání přesných údajů, a dotykovým displejem, přes nějž se tužkou ovládala telestěna.

Kamenický bez problémů vyplnil přístupové heslo, pak se deset minut potýkal s odškrtáváním políček úředního dotazníku. Nakonec jsme, přes červené varování, vstoupili do databáze.

Pohybovat se v záznamech nebylo tak složité. Na velké mapě světa zvolil instruktor patřičnou lokalitu a přiklepl k ní čas, levá polovina mezistěny nám vzápětí nabídla seznam všech vstupů a výstupů z tunelu. Až do téhle chvíle jsem všemu rozuměl, jenže pak začal Kamenický polohlasně nadávat a obrazovka problikávala jedním údajem za druhým.

Čech, Čech, Čech. Kolikrát jsem to byl já? A proč, u všech všudy, tam nebyl žádný Novák?

Potom se to asi podařilo, protože instruktor si oddechl a stěna zhasnula.

„Třináct sedm dva padesát. Jdeme!“

Šli jsme. I s opětovnou kocovinou superhloubkového letu.

* * *

U východu z časového centra mě málem přejel neosvětlený vůz.

„Sakra, dávejte pozor.“

„On má dávat pozor.“

Kamenický mávl rukou a vysvětlil mi, že v téhle době jsou chodci něco mezi odpornými parazity a lovnou zvěří, pokud se nepohybují po vyhrazených cestách.

„Vše za plynulý chod dopravy. Vy si to nepamatujete?“

Nevěděl jsem. Kamenický, honěný pravděpodobně ve všemožných historických dobách, mě naštěstí nezačal poučovat, bez zdržování mířil k cíli.

Byl dál, než jsem předpokládal. Noc jsme strávili částečně v

rychlovlaku, částečně na lokálním nádraží, čekaje na místní přípoj. První sluneční paprsky nás přivítaly v malém městečku v horách; ještě spalo a aut tu jezdilo pomálu, pročež jsem se nemusel bát o zdraví.

„Tady žije. Aspoň podle databáze v Pojistce.“ řekl mi Kamenický, když jsme šplhali příkrou uličkou obstarožních vilek. „Karel Čech, objekt 22-15-1457 B. Výcvik v táboře 17, proto jsem o něm nevěděl. Jinak tamtu epochu dějin cvičím já, až na jednodušší případy. Sedmnáctka je vlastně jen školicí centrum.“

Napadlo mě, že útěk před medvědem není zrovna jednoduchá záležitost. I já před jedním prchal.

Najednou jsem měl pocit, že něco nehraje. Už už jsem chytal pochyby za křídélka, když mě instruktor plácl do ramene a spokojeně zašeptal.

„Jsme na místě.“

Pohlédl jsem na jmenovku zvonku a jedno podezření se změnilo v trudnou jistotu.

KAREL NOVÁK.

„Jdeme!“

* * *

Vpadli jsme bez ohlášení a trochu drsněji, ale elektroničtí hlídači téhle epochy byli poněkud nespolehliví a pořádné dveře místní obchodníci nevedli.

„Co si přeje, pánové?“

„Pan Čech!?“

„To bude nějaký omyl.“

Bránil se, jistě, ale ve tváři mu byl vidět úlek.

„Půjdete s námi.“

„Ale já přece... Jmenuji se Novák. Karel Novák, Novák!“ vychrlil ze sebe rychle za sebou.

„NOVÁK!“ zařval ještě jednou.

„Právě proto,“ usmál se na něj Kamenický. „Právě proto,

pane Čech.“

Zhroutil se do proutěného křesílka, zhluboka oddychoval a nesnažil se zakrýt pláč.

„Já přece za nic nemůžu. Myslel jsem, že budu mít pokoj.“

Kamenický neomylně vyhledal bar, nalil Čechonovákovi koňskou dávku rumu a sám si přihnul rovnou z láhve.

„Víte, co jste způsobil?“

„Já... já nechtěl. A vůbec, vypadněte, přijďte zítra. Nechte mě odpočinout. Už nemám sílu.“

Kamenický mu pro jistotu nalil ještě jednu sklenku. Potom si přitáhl druhé křesílko, sedl si naproti nešťastnému človíčkovi a chvíli mu hledě do očí.

„Proč jste to udělal?“ zeptal se tichým, leč výhružným hlasem. Mužik zbledl ještě víc, něco vykotal a požádal ještě o sklenku.

„Copak to šlo jinak?“ řekl když ji vypil. „Copak nemáte nikoho jiného, nežli mne?“

„Uvařte kafe,“ obrátil se na mě instruktor. „Tohle bude asi delší pohádka.“

Byla.

* * *

„Dobrý den. Vy jste pan Čech? Karel Čech? Jménem civilizace vás žádáme, abyste splnil své historické poslání a vyvedl jistý slovanský kmen z Povislí.“

Začíná to – jak vidět – všude stejně.

„Dobrý den. Mám tu čest hovořit s panem Karlem Čechem, narozeným.... Ano? Jak vám bude za chvíli známo, připadla vám neobyčejná čest vést naše předky.“

„Brýtro. Čech?“

Byli za ním třikrát. Sotva se vrátil z druhého výletu, vyrážel na další. Potřetí se vracel hlouběji do minulosti, aby se pohádal sám se sebou a vyprovokoval šarvátku mezi klany.

Počtvrté to už zažít nechtěl. Našel jedinou obranu – ihned

po návratu si nechal změnil jméno.

Přišli napřesrok.

„Dobrý den. Jménem Úřadu pro kontrolu historie...“

Na jméno se ho nezeptali, šli najisto. A Karel Novák vyrazil, aby se nechal na konci dvacetidenní pouti prohnat medvědem.

Samozřejmě že jsme ho sebrali. Žil sám, manželka mu utekla po druhém návratu, sousedy nijak extra nezajímal. Celou trasu jsme prošli s ním, převlečení za dva ne zrovna flegmatické Slovany.

Mé další Já přebíralo opět kmen Čechův.

* * *

„Něco se mi nezdá,“ řekl Kamenický, když jsme vystřízlivěli z monumenální opice, do níž jsme se vpravili v mém bytě, Praha, Čechy.

„Všichni nás poznali, vaši šéfové také už neprotestují, tak co?“ bolela mě hlava a nechtěl jsem se pouštět do filozofování.

„Ten chlapík toho měl na krku příliš mnoho. Vůbec bych se nedivil, kdyby to celé bylo...“

Nedopověděl, protože se ozval zvonek u dveří. šel jsem otevřít.

Byli dva, ve světlých pláštích erárního střihu, černé brýle.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“

Menší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Docela sprostě jsem zaklel.

Kamenický se mi zachechtal za zády.

„Ještě se uvidíme, pane Čech,“ zašeptal mi do ucha, když si oblékal kabát. „Hlavně jim na všechno kývněte.“

Kývl jsem.

* * *

„Je to docela prosté,“ řekl Kamenický, když ranou své pěsti poslal pilota do bezvědomí.

„Pomozte mi s ním.“

Vytáhli jsme tělo ven z kabiny a opřeli ho u zdi v hlubokém stínu.

„Skočil jsem si ověřit určitá fakta.“

Pokrčil jsem rameny. Ti dva včera mě naverbovali jako Praotce Čecha, mělo to trvat jen pár dnů a na konci nečekal medvěd, ale nůž. Prý mě pro jistotu probodne jeden z našich.

Tak nějak jsem ta fakta chápal.

Nasoukali jsme se do kabiny.

„Praotec Čech nikdy neexistoval. Vlastně nejspíš ano, ale táhl svoje ostré hochy někam úplně jinam. Jenže rekognoskátoři si vyložili jeho výhybku kolem nebezpečných oblastí špatně. A když se ten rozverný stařík vrátil jednoho dne z lovu na kance, zjistil, že nemá klan, neboť mu ho jiný chlápek odtáhl do Středočeské kotliny. Potom ho nahradili na začátku, nakonec vypadl z kola vůbec. Jsem nakloněnej věřit i tomu, že ho zplo-dil nějakej vypráškovanej blboun, poslanej z pětadvacátýho století do minulosti jenom proto, aby svedl matku budoucího vůdce. Byrokracie non plus ultra. Všecko špatně.“

Kabina sklouzla po lyžích do šachty a budiče pole začaly monotónně hučet. Za chvíli nás to hodí... kam vlastně? Do Čech? Věděl jsem o něčem lepším.

„A já jim celou tu dobu dělal poskoka,“ odplivl si Kamenický. „Mám tisíc chutí jim provést něco lepšího, než praotce Nováka.“

Zašklebil jsem se na něj.

„Víte, jak by vypadala historie, kdybychom do ní nehrabali?“ zeptal se.

„Asi trochu jinak.“

„Možná zatraceně jinak. A podle toho, co jsem v posledních dvou měsících zjistil, zatraceně lépe.“

A já se stačil jenom vyspat, než jsem poslušně přiklusal na

Úřad. Můj někdejší instruktor tedy nezahlélel. Cítil jsem potřebu to nějak dohnat.

„Takže začneme pěkně od začátku?“ zeptal jsem se. „První záznam, první oprava.“

„Bude to zatracená šichta.“

„Ať se třeba staví na hlavu.“

Plácli jsme si a plni odhodlání vyrazili na dlouhou cestu časem via Bezpečnostní pojistka. Za chvíli se tohle století probudí do nového rána úplně jiného světa.

Ať si to užije.

[1] Alois Jirásek: Staré pověsti české, SNKLHU Praha 1953. V textu se, mimochodem, vůbec neobjevuje legendární slovo *strdí*, je nahrazeno současným významem *med*. Protože jde zákonitě o vydání povinné školní četby pro několik generací, přetiskované už hezkou řádku let, je vidět, že legendy opravdu přetrvávají věky.

Tam a zase zpátky?

Někdy, za hlubokých bezměsíčných nocí, slychávají bohabojní a poctiví obyvatelé vesničky Sheltamu prazvláštní nářek. Ví se, že vychází z temné díry na pokraji blat, které se od nepaměti říká Jezevčí díra, (i když by v ní většina jezevců trpěla agorafobií) a že to nařiká jistý William Briggs, který se kdysi v těch místech ztratil a nemůže najít cestu zpět do našeho světa.

Do Sheltamu se dostanete jednoduše. Stačí to vzít z Plymouthu po A386, zahrnout na B3212 a potom trefit na ušmudlanou okresku hezkých pár kilometrů před Moretonhampsteadem. Otázkou je, proč. Sheltam je natolik fádni, že ho vynechali ve všech turistických bedekrech, včetně *Průvodce po nejnudnějších místech Británie*, který na vlastní náklady vydal v Sacramentu jeden texaský Čech, pátrající kdysi po hypotetických anglosaských předcích, ačkoliv jeho dědeček pocházel z Lhotky pod Běšínem, a v babiččině rodu figurovali sami čistokrevní Apačové, snad až na onoho tajemného jezdce zpoza mexické hranice, kterého ve svém stanu několik nocí ošetřovala její matka.

Budiž, neposlechli jste. Co toužíte shlédnout dřív? Faru, v níž kdysi jeden z vikářů rozpoznal cosi alžbětinského a neváhal se o tom zmiňovat kam jen přišel, takže zanedlouho se díky fámám prodloužila historie toho architektonicky nezajímavého stavení o dvě stě let? Jistější – pokud máte dobrodružnou povahu – bude hospoda *U černého psa*.

Právě tady viděli Billa Briggse naposledy.

Stalo se to v nezajímavý páteční večer, nijak nevybočující z nekonečné řady sheltamských soumraků. V kolik přesně se dveře hospody zeširoka otevřely, aby vypustily kulhajícího muže do tmy, o tom se dlouho poté vedly debaty, jisté je, že to nebylo dřív než v devět a ne později než v půl jedenácté. A nezáleží na tom. Zajímavější by možná bylo sledovat trasu, po níž se muž vydal. Opisovala křivky prastarého okultního symbolu, nad nímž by Bulwer-Lytton zaplesal radostí a Alesteir Crowley v cuku letu zapomněl na své germánské přátele. Nevykreslila ho ovšem soustředěná mysl, ale nejistá chůze, vedená pouze zběžným povědomím o směru a cíli.

Řečeno na rovinu, Billy Briggs byl namazaný jak zákon káže.

Jeho stav omlouvalo tolik povolených důvodů, kolik se jen dá vymyslet, a které lidé na pitce nezúčastnění jakžtakž uznávají. Opustila ho žena (udělala to už třemi lety, ale Briggs měl onu obvyklou opileckou vlastnost vracet se po několika pivech v čase). Farmu na buben nepřivedl, protože její cena by nepokryla ani náklady na úřední výkony, spojené s vyhlášením dražby. A bylo toho víc, co se někdy úspěšně a jindy naopak, dalo příslušnou dávkou místního ležáku a skotské whisky přelakovat na nějaký ten čásek růžovějšími barvami. Býval to odstín nepříliš lesklý a nestálý, protože Briggs patřil k lidem nespokojeným s jakoukoliv situací. Dával to taky patřičně najevo, což není vhodná vlastnost, pokud máte hluboko do kapsy a hospodský nervy ošoupané hádkou s několika hosty obdobného ražení.

Když ho majitel Černého psa vyhodil, nevěděl Briggs co s načatým večerem; domů se mu nechtělo, do hospody nemohl a sotva ho ovanul čerstvý vzduch, už nevěděl, jestli to není naopak a do hospody se mu nechce a domů se nedostane. Takže udělal to, na co byl zvyklý, dal se nazdařbůh cestou s tím, že se mu za chvíli rozsvítí. Ale nerozsvítilo.

Šněroval si to potácivou chůzí k Jezevčí díře. Sám nevěděl

proč a vlastně ani kam jde, jako obvykle přenechal celý problém přesunu od nedostupných dveří hospody k těžce do-
byvatelnému zámku vchodu do svého domku, zkušenému pod-
vědomí. Většinou ho dovedlo, byť někdy slušnou oklikou, na
místo určení. Jak už bylo řečeno, tentokrát si ale zvolilo cestu
poněkud spletitější. Její značná část vedla tmou a ve stejném
prostředí náhle skončila krokem do prázdna.

Změnu polohy si, jako každý opilec, uvědomil Briggs až
chvilí poté, co mu přišlo divné, že leží na zádech a přes usi-
lovnou touhu se hýbat nepostupuje vpřed. Opatrně pohnul
jednou rukou, potom druhou a zkusil zvednout nohy. Nic ho
nebolelo. Jenom hlava.

Když se zbavil hejna hvězdiček, které mu poletovaly před
očima, a spolkl chuchvalec, jenž mu putoval v krku a na který
raději myslel jako na sliny, opatrně se rozhlédl.

To, co považoval za mžitky před očima, bylo svítání. Řítilo
se nezvyklou rychlostí, vykukovalo nad vrcholky kopců a mezi
větlemi. Strkalo před sebou ranní chlad, který dokonale pro-
bouzel. Ale to, co Billa přivedlo k vědomí okamžitě a ještě
rychleji než rosa, se vynořilo zpoza mohutného kmene, u něhož
Briggs ležel. Velice nepřesný vypravěč by hovořil o osobě tak
nějak lidského vzezření; dvě nohy, dvě ruce a něco na krku to
skutečně mělo, ale člověk většinou nemívá v obličejí dlouhý
zahnutý zobák a už vůbec ne opeřená předloktí.

„Kde to, proboha, jsem?“ zachraptěl Briggs, i když si
okamžitě sám odpověděl – v deliriu tremens, o kterém onehdy
vykládal vikář.

„Přece pod Starou vrbou,“ řeklo mu to stvoření. A pokračo-
valo dál svou cestou.

Briggs za ním dlouho nechápavě hleděl. Probral se až ve
chvilí, kdy ho někdo oslovil. Ten někdo měl na hlavě růžky a
podupával kopytem, protože poctivý lidský podvozek nahradil
v jeho případě spodek kozlí.

„Povídám, pane, kde jste se tu vzal?“

„He?“ nic srozumitelnějšího rychle střízlivějícímu Billovi při pohledu na další podivnou bytost přes rty nepřešlo.

„Vy jste Zvenčí?“ zeptalo se ho to podruhé.

„Já jsem poctivej sheltamskej starousedlík. Můj prapradědek tady koupil farmu,“ ohradil se Briggs.

„Ale vy jste *odtamtud!*“ vyjekl faun jásavě, „No jasně – dvě nohy, dvě ruce, něco tam na krku, táhne z vás alkohol a máte pod kolenem modřinu. A špatně srostlou frakturu femuru. Po-drážděný žlučník, ale když vynecháte na pár dní ostřejší jídla, tak se to srovná. No paráda!“

Zakvičel, docela nahlas a nejspíš v nějakém cizím jazyce, protože na ten výkřik se ze všech stran vyrojili místní obyvatelé.

Neseběhli se. Většina jich přiletěla. Během chvíle seděl udivený Briggs v kruhu těch nejpodivnějších bytostí, jaké kdy zasloužilý alkoholik může zahlédnout, růžové slony v to počítaje. Obhlíželi ho jako pětinohé tele, několik odvážnějších miniatur s křídélky se ho lehce dotklo, na jiných bylo vidět, že se raději drží zpátky a opatrně vykukují přes ramena sebevědomějších soukmenovců.

Než se začal doopravdy bát, strčilo shromáždění do jednoho z malinkých skřítků v první řadě. Pidimužik se lekl a upustil terakotový džbán, který křečovitě svíral a tiskl k hrudi, přímo na špičatý kámen u nohou. Nádoba se roztránila na několik kusů, skřítek něco zabručel, a aniž spustil z Briggse zrak, mávl ručkama, střepy se vznesly a znovu se spojily. Načež do něj vrazil někdo jiný a pád i rekonstrukce se opakovaly.

Návštěvník otevřel úžasem ústa.

„To je něco! Hele, malý pane!“ (skřítek reagoval na přímé oslovení náhlou strnulostí, takže připomínal spíš zahradního trpaslíka), „Udělal byste to ještě jednou?“

„Cože?“

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ přiznal se Briggs. Stvořeníčko vypísklo a sklopilo zrak tím dobře známým způsobem:

To víte, nerad se předvádím, ale když o to opravdu stojíte...

Třísklo džbánem o zem, znovu ho opravilo, Briggs nadšeně zatleskal, načež vypukl karneval, protože jeden přítomný přes druhého začali kouzlit malé ohňostroje, vykvétat květiny, tahat králíky z červených čapek, zkrátka se všichni začali předvádět. A Briggs jen seděl a zíral. Potom stál a zíral, protože mu někdo v rámci představení vyléčil tu zatracenou nohu.

Když se konečně rozešli a rozletěli, vydal se i návštěvník na obhlídku tohoto zvláštního světa. Nepochyboval, že se ocitl někde jinde, v kouzelné zemi skřítků a víl, o níž slýchal jako dítě pohádky. Věřil, že je možné do Faerie proniknout, konečně, vyprávělo se o tom hodně příhod. Ale nikdy by netušil, že to tady bude vypadat takhle. Že její obyvatelé budou více nadšeni jím, než on překvapený jimi.

Problém (o němž neměl Briggs ani potuchy) tkvěl v tom, že Faerii už hezky dlouho žádný smrtelník nenavštívil. Tam venku se lidé pomalu ale s neochvějnou jistotou zvedali k pochodu za světlým technologickým zítřkem, mnohem zajímavějším a tajuplnějším, než byly staré povídky o skřítcích a vílách. Každý příchozí by se dočkal stejně vřelého zájmu, i kdyby se šťoural v nose palcem levé nohy.

Jenže netrvalo dlouho a z vítaného hosta se stávala *persona non grata*. Zjistilo se, že díky své vrozené venkovské zemitosti je nudný až hrůza. Navíc – jako každý cizinec ve všech světech – neměl cit pro tuzemcům známé signály. Nepoznal kdy nemá otravovat a kdy hovořit o počasí, nevěděl, že sukovití lesní muži nesnáší když je někdo osloví ze strany, zatímco nenastrčit obličej až pod nos krátkozrakým minotaurům je bůhví proč vyložené *faux pas*.

I Briggsovi se začala kouzelná země rychle zajídat. Dokud na ni pohlížel ušaslýma, mírně podnapilýma očima, dokud mu shrbené vrásčité a bradavičnaté čarodějnice podstrkovaly koláče a skřítkové předváděli drobná veselá kouzla, cítil se dobře. Jenže všechno brzy zevšední. A spousta věcí, o nichž snil, mu

stejně zůstávala nedostupná.

Faerie byla plná nádherných a svůdných krasavic. A všechny ty najády, sylfidy či elfky se nestoudně promenovaly kolem, aniž by jedna jediná zavadila o návštěvníka odjinud okem. A to se snažil. Dokonce – doma v Sheltamu by asi nikdo nevěřil vlastním uším – omezil obvyklé krapet dvojsmyslné a hodně vulgární narážky.

„Poslyšte, krásná paní,“ oslovil třeba jednu dámu s labutími křídly, která se pokoušela zbavit podomní obchodnice, hrbaté čarodějnice s velkým nosem, modrými tvářemi a železnými zuby. Nejdřív pohlédla skrz něho, potom zaostříla a s přehnaně hraným odporem se odvrátila.

„Jen jsem vás chtěl pozvat...“ skončil v polovině věty, do zad nemělo smysl mluvit. Ale přece jen zareagovala, zaslechl kousek věty, adresované babizně.

„... takový obejda.“

A to ji nedávno načapal v důvěrné chvílce s chobotnicí, nebo s někým, kdo tak na první pohled vypadal. Zatracené ženské.

Když zkusil zaklepat na vílu, která se s ním v první dny, z jejího pohledu dost nerozumně, dala do řeči, vylila na něj ze dveří kbelík něčeho, co rozhodně nebyla voda po mytí nádobí. Přitom jí neřekl nic špatného, jen zdůraznil její fyzické přednosti.

Bohužel svými vlastními slovy.

Takhle to dopadlo pokaždé. Stejně jako doma. Briggs nebyl opačnému pohlaví odporný, takoví někdy určité typy přitahují. Bylo to mnohem horší – byl totálně nezajímavý. A otravný. Prostě ho ignorovaly. Zkoušel všechno možné, dokonce se i vykoupal, jenže – a to byl druhý kámen úrazu – si nemohl koupit mýdlo, protože neměl ani floka a čarovat pochopitelně nedovedl.

Našel sice po kapsách nějaké drobné, dokonce i celý šilink, ale britská měna tady neplatila. Z ruky do ruky se tu přesouvalo

vílí zlato. Pokoušel se přemluvit jednoho spřáteleného skřeta, aby mu nějaké vyčaroval, jenže tohle byla jedna z těch mála věcí, která kouzlům nepodléhala. Což znamenalo, že nikdo neměl financí nazbyt. Většina ležela v gnómské bance, a ti malí pidižvíci by zlato raději sežrali, než pustili chlup.

Přesto to Briggs nevzdával. Brzy se mu začali obyvatelé kouzelné země vyhýbat do jednoho, což ovšem nepoznal, protože byl tupý jako poleno. A zvyklý na obdobné chování tam doma, takže to bez přestání zkoušel dál, důvěřuje staré pravdě o kapce, která skálu prorazí. Přesto mu pomalu začínalo docházet, že replika *Nemám zájem*, neznamená Ano.

Až jednoho dne dospěla situace tak daleko, že ho sebral obr – strážník a odnesl do královského paláce. Přimo před Jeho Veličenstvo, krále Oberona. Královna se raději omluvila.

„Tady to máte,“ zafuněl obr a shodil nic nechápajícího Briggsa na dlažbu trůnního sálu. „Koukej ohnout hřbet před jeho královským Veličenstvem,“ zaburácel.

Briggs se vyděšeně nahrbil a jen kradmo zahlížel na velkého muže s ohromným paroží na hlavě.

Kolem trůnu i po stranách velkého sálu se mačkala místní honorace, čekala nejspíš nějakou zábavu, drcení provinilce, nebo přímo hrdelní soud. Ale nezdálo se, že by chtělo Jeho Veličenstvo dštít síru. Naopak, tvářilo se celkem příjemně. Proneslo oficiálně vzletnou řeč o milých návštěvnicích z lidského světa (které nevěřil ani schnoucí fikus pod oknem), a nakonec se zeptalo, jak se hostu ve Faerii líbí.

„No, abych se přiznal, tak už moc ne,“ řekl na to Briggs a protože vycítil možnost, přidal dlouhou větu bez čárek a odmlk, v níž si postěžoval na celý svůj život. Neopomněl zdůraznit, že se v tomhle světě ocitl náhodou a vlastně proti své vůli (co kdyby z toho kápla nějaká kompenzace), přičemž by byl velice zavázán, kdyby ho odtud někdo vyprovodil.

„Dobře,“ pokýval hlavou Oberon, jemuž se ulevilo, protože z nekonečné řady stížností na Briggsovo chování získal dojem,

že se s ním bude muset dohadovat a nakonec nenápadně – protože by tím porušil zákony Faerie a to se neodpouští ani králům – ho proměnit v ropuchu. V zákonech bylo totiž i psáno, že sám Oberon musí osobně vyřešit spor, pokud počet stížností přesáhne určenou mez, což se v tomto případě několikrát stalo. A uječené ženské jsou ještě silnější než zákon (to měl ověřeno vlastním manželstvím). Nikdo jiný, než ony, v podstatě na toho muže nežaloval.

Kývl na vysokého ramenatého dubového muže, stojícího po králově levici. Dva metráky kořenů a větví se pohnuly kupředu a položily před užaslého Briggse velký měch. Nepochybně plný něčeho těžkého.

„Je tvůj,“ řekl král, „Vezmi ho a můžeš odejít.“

Briggs hekl, když se pokusil pytel zvednout.

„Je tu nepsaným zákonem a dobrým zvykem,“ prohlásil Oberon, „že každý návštěvník z lidského světa si z naší země odnese poklad.“

Muž ze světa lidí zachmuřeně zíral na dar.

Zdálo se mu to, nebo po králově tváři přeběhl šibalský úsměv? Konečně, na tom nezáleží. Když odtud vypadne... ale proč by to dělal? Aha, protože tady na něj každý kašle. Stejně jako doma, jistě, ale doma je prostě doma.

„No, snad abys už šel, ne?“

Briggs poplašeně těkl okem po králi a znovu se vrátil k měchu. Byl *pořádně* těžký, což o to. Dozajista napěchovaný zlatem. Jenže co se stane, až vyleze na světlo světa? O tom se hodně povídá. Rozhlédl se kolem, jestli uvidí nenápadné úšklebky, to by znamenalo, že je v tom opravdu nějaký háček.

Uviděl je.

Takže až se dostanu ven, budu mít nejspíš pytel listí nebo kamení. Nebo vůbec nic. Možná bych si stihl u Černého psa ulovit pořádnou opici, než by mě ráno starej Wilcox uškrtil. Jinak je to všechno k ničemu.

Zíral na pytel u nohou a topil se v bažině zoufalé

nemožnosti ten poklad jakkoliv využít. Slyšel, jak král začal nervózně poklepávat nohou, a tak zvedl hlavu. Vyděšeně se rozhlédl kolem. Čekal, že naváže oční kontakt s někým v davu a neskrývaný výsměch ho zdeptá ještě víc, ale kupodivu na nic takového nenarazil. Všechny oči, ať už jich zdobilo hlavu kolik chtělo, nekoukali po něm, mířily k pytlí. Tu a tam se někdo ohlédl po sousedech, mrkl ke králi, ale měch je přitahoval. Briggs si všiml, jak se na něho jedna víla – a u všech všudy, nebyla sama – podívala do této chvíle nevídaně milým pohledem.

„Tohle je opravdu moje?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Jistě,“ usmál se blahosklonně Oberon, „A nikdo ti to nevezme.“

„Vaše slovo?“

„Moje královské slovo,“ souhlasil muž na trůně a zařekl se kletbou, o jejímž výsledku v případě porušení nebylo pochyb ani u tak vysoce postavené osoby.

Briggs se na něho široce usmál.

Další – podle vlastního názoru šibalský – úsměv věnoval jedné z dryád. Ve skutečnosti to byl škleb, na nějž by ještě před chvílí reagovala zděšeným úprkem. Jenže pytel u nohou jeho majitele ho proměnil v líbezné pousmání, které na druhé straně zešíroka otevřelo dveře do ložnice.

„Tak jo,“ rozzářil se Briggs, „Tohle teda úplně mění situaci. Řekl bych, že tu zůstanu,“ dodal na vysvětlenou, když viděl, jak se Oberon tázavě zamračil. Zabral ze všech sil a podařilo se mu bohatou výslužku hodit na hřbet. Těžkým, zlata plným krokem se vydal ke dveřím sálu. Po několika metrech si musel odpočinout, což umožnilo dryádě nenápadně vykročit k němu, jenže ji okamžitě předběhla štíhlá kráska modravé pleti, která hrubě odstrčila bledou dívku ve středověkém úboru. Ještě si všiml, jak si další víla jakoby mimoděk upravila výstřih k větší čitelnosti.

„Myslím, že než seženete nějaké dobré bydlení, mohl byste

zůstat pár dní u mne,“ vyhrkla modřinka, aby ji nepředběhla k podobné větě se nadechující konkurentka. Briggs stejně potajmu přimhouřil oči a dryáda ho odměnila spikleneckým mrknutím. Někdy příště.

„Řekl bych, paní, že vaši nabídku přijímám,“ řekl té modré a víla se do něho s vítězoslavným úsměvem zavěsila. Něco mu zašpítala do ucha, Briggs se zasmál svým obvyklým humpoláckým způsobem a plácl novu bytnou po zadečku. Koketně jím zavrtěla.

Oberon chvíli tiše, slovy klasika „*nenechávaje prchlivosť cloumat svým majestátem*“, soptil, načež si uvědomil, že všechny stížnosti pravděpodobně do večera padnou. O což mu šlo především.

Pytel nakonec odnesl za malé spropitné obr – strážník, který se ukláněl tak servilně, až mu praskalo v zádech.

* * *

Někdy, za hlubokých bezměsíčných nocí, slýchávají bohabojní a poctiví obyvatelé vesničky Sheltamu prazvláštní nářek. Ví se, že vycházejí z temné díry na pokraji blat, které se od nepaměti říká Jezevčí díra, a že to nařiká jistý William Briggs, který se kdysi v těch místech ztratil a nemůže najít cestu do našeho světa.

Některé zvuky se dají interpretovat všelijak.

Ostrov obrů

Dělová šalupa Jejího veličenstva *Setter* narazila na onen ostrov jedenáctého června roku 1857, devět dní poté, co ji nečekaná bouře svedla z cesty do Bombaje, kde jsme měli nabrat zásoby na plavbu k Andamanům a na souostroví Malajské. Zastával jsem na palubě funkci lodního lékaře, ačkoliv jsem profesí přírodovědec; pouze toto místo mi však umožnilo vypravít se do dalekých krajů, v nichž, jak jsem doufal, naleznete má zvědavá duše uspokojení.

V bouři jsme přišli o prvního důstojníka a kapitán zůstal jediným na palubě, kdo byl schopen určit polohu. Byli jsme někde uprostřed Indického oceánu, v místech, kde se rozhodně neměla nacházet žádná pevnina. V šeru svítání jsme viděli jen tmavé siluety podivných stromů na široké písčité pláži; rostly ve zvláštních pravidelných shlucích se spojenými korunami.

Cítil jsem jedinečnou příležitost k botanickému výzkumu.

Jsou to jen balvany, prohlásil kapitán. V doprovodu dvou námořníků pak vyrazil na průzkum. Na mou žádost zúčastnit se mise za účelem určení místní fauny zareagoval nemístnými poznámkami a hrubou nadávkou, nakonec však souhlasil.

Na břehu zůstali oba veslaři u člunu, zatímco kapitán a já jsme vyrazili až k oné botanické zvláštnosti, jíž jsem mínil prozkoumat a případně k ní připojit své jméno. Vytáhl jsem nůž, abych odloupl kus kůry.

Bůh mi zadržel ruku právě včas. V ten okamžik totiž slunce vystoupilo tak vysoko, aby jeho paprsky dopadly přímo na pí-

sek a postavily celé tajemství do světla záhady naprosto jiné.

Nebyly to žádné stromy.

Žádné kmeny - nohy pekelných stvoření, hřadujících v pís-
ku, tvorů přicházejících z noční můry, ale přesto povědomých!

To jsou krabi, kapitáne, hlesl jsem po chvíli.

Byli to krabi.

Vím, že největšího doposud známého členovce popsal ko-
lega Temminck před dvaceti léty, ale jeho *Maja kaempferi* se
nemůže těm třicet stop vysokým obludám na deseti nohách,
každé o průměru končetiny dospělého slona vůbec rovnat.

Co teď? Byli jsme uvězněni mezi monstry a jedinou naší na-
dějí zůstal nenápadný, avšak rychlý ústup ke člunu. Jenže i zví-
řata se začala pohybovat, snad vycítila, že je mezi nimi někdo
cizí. Klepeta, která by dokázala bez námahy přeštitpnout statné-
ho býka, zarachotila, velké koule očí na dlouhých stopkách
těkaly všemi směry.

Když budou mít co žrát, seběhnou se na to místo, zvolal
kapitán nedbaje nebezpečí, že zvýšeným hlasem ty potvory
upozorní na naši přítomnost. Vytáhl přitom z pouzdra svou
zbraň a natáhl kohoutek.

Domnívá se snad, že kulka z revolveru dokáže prorazit chiti-
nový pancíř? Vždyť výstřelem ta monstra pouze podráždí!

Přišel snad o rozum?

Vzápětí na to jsem seznal, že kapitánova mysl zůstala z jis-
tého hlediska neporušena. Bohužel. Jeho plán byl veskrze prak-
tický, i když rozhodně ne křesťanský.

Namířil zbraň na mne!

Vykřikl jsem.

Zvuk uvedl obří kraby okamžitě do pohybu.

Včetně toho, který se zahleděl přímo na mne a vedle něhož
stál kapitán. Kryl se vpravo od obří nohy, aby nebyl spatřen a
nestál v cestě útoku na návnadu, kterou jim chtěl předložit. Na
mé tělo.

Dekapod vyrazil.

Nikdy nezapomenu na ohromený výraz muže, chystajícího se právě zastřelit svého bližního, když si v poslední okamžik svého života uvědomil, že krabi chodí do strany.

Škaredé dveře

Ta vesnice se jmenovala Škaredé Dveře. Jméno, pravda, trochu zvláštní, ale ne nelogické, neboť opravdu vyrostla kolem skutečných dveří. Proč, to nikdo neví, ale nejspíš jen proto, protože neosídlená místa člověka dráždí. A koneckonců, ty dveře tam stály první. Ošklivý, červotoči prolezlý a zčernalý rám a ošklivá, červotoči prolezlá a zčernalá prkna na zrezivělých pantech. Milosrdně skryté v hlodášovém křoví představovaly středobod a zároveň slepou skvrnu v očích vesničanů.

Otcové zakladatelé měli fantazie jen tolik, že shluku několika domečků, který po čase v těch místech vypučel, začali z nedostatku jiných nápadů říkat Vesnice u škaredých dveří.

Potom se to zkrátilo. O nějaký ten pátek později pak jiná generace domorodců zjistila, že geografie okolního světa podléhá nemilosrdným evolučním změnám, při nichž se (k radosti pozdějších jazykovědců) původní, většinou obyčejně popisný název sídla zkomolí, a bylo by tedy vhodné, kdyby jméno vesnice prošlo podobným vývojem, neboť není nic horšího, než se nedržet duchu doby. Osvícenci se tedy pokusili prohnat jméno svého rodiště sémantickou sekačkou a přejmenovat ves na Škareře či Škadeře. Což se neujalo, a nejen proto, že v té době úřadující starosta trpěl vadou řeči a česal si přehazovačku.

Vnější pozorovatel by mohl starosti a hádky o jméno sídla považovat za účelovou mlhu, mající za úkol odvést pozornost od podstaty. Totiž ode Dveří. Byly tam, stály tam, a jak se zdá-

lo, neměly žádný účel a neplnily žádnou funkci.

Dokud je někdo neotevřel a nevstoupil do nich.

Kdysi se předpokládalo, že vedou do nějakého jiného světa, ale protože každý, komu se jimi podařilo projít, okamžitě zmizel, rozšířil se později jiný názor, podle něhož nevedou Dveře vůbec nikam. A všichni se snažili pro jistotu držet z dohledu. Jen tu a tam je někdo enviromentálně uvědomělý otevřel, aby do nicoty vyexpedoval netříděný odpad.

Nakonec se na ně víceméně zapomnělo. Stály na kamenitém plácku, který podle všeho někomu patřil, ale nikdo se k němu nehlásil, nejspíš pro případ, že by obecní rada nařídila likvidaci Dveří na náklady majitele. Předpokládalo se, že kdysi dávno snad patřily k nějakému domku, jehož materiál padl na stavbu okolních, a protože časem si některé stodoly i stavení pořídily vizáž ještě zchátralejší, začali vesničané Dveře vesele ignorovat. A z pomyslného středu a středobodu místního života se stal jen běžný objekt na periférii vnímání.

Přesto existoval člověk, který věděl své.

* * *

Zima to možná vzdala pokud šlo o počasí, ale držela se svých kalendářních práv, takže v půl sedmé se už vesnice přikryla tmou. Za okny zablikaly televizní obrazovky, náves se vylidnila. Až na dva muže, kteří jí procházeli po přímé lince, což prozrazovalo jejich exotický nedveřský původ. Slušný starousedlík by náves obkroužil zleva, aby neskončil v nenápadné díře, plné špinavé vody.

„Vidíš, jak tě ta tvoje elektronika vypekla,“ stěžoval si ten menší, jenž se kdysi narodil do rodiny Soukupů. Neměl ovšem na mysli bláto prosakující ponožkami.

„Narodil jsem se tady,“ řekl ten vyšší, pyšníci se příjmením Roubal, od věci a s nádechem dobře hrané nostalgie.

„Skutečně? Nikdy jsi o tom nemluvil.“

Roubal nemluvil o mnoha věcech. Například téměř nikdy

nekomentoval svůj poslední dobou téměř nepřetržitý stav permanentního rozladění.

„Zdědils tady chaloupku?“ zeptal se Soukup, „Hele, kdyby si to tvoje ultramoderní auto nepostavilo hlavu, mohli jsme tu být už v půl čtvrté. Za světla,“ dodal vyčítavě.

Ve tři čtvrti na tři, kdybych na to šlápl, jenže to bych musel poslouchat řečičky o bezpečném provozu. A to ani nevíš, že zdržení nezpůsobila žádná chyba moderní techniky, ale já sám. Vymlouvající se na chybu moderní techniky.

„Nepotřebuješ světlo,“ řekl nahlas.

Návrat do rodné vesnice ve skutečnosti žádné návaly nostalgie neprovázely. Neměl to tu rád. Nudná díra bez možnosti se opravdu pobavit, člověk si nemohl vybírat kamarády, musel vzít za vděk tím, co bylo. Všude daleko a všude samé konzervativní dubové selské palice.

Život je ale jinak krásný. *Byl by* krásný, kdyby v něm nemusel zakopávat o takovéhle... Kdepak díry.

Soukupy.

Jak se třeba onehdy divil, když jim státní ouřada bez problémů (a bez nároku na obálku) odkývl zakázku s tak přepálenou cenou, až z toho zaslzela i Baťova bysta v muzeu o dvě ulice dál. Že prý to není slušné. A stejně blábolil i v případě té blondýny. Moralista.

„Nějaká ta tvoje technická vymoženost?“ zeptal se Soukup, když se Roubal zastavil.

„Tady? Kdepak. Právě naopak. Tohle se ti bude líbit. Je to dokonale rustikální.“

Zastavili přede Dveřmi.

„Tohle? A co to má být?“

„Otevři je.“

Soukup s pokrčením ramen souhlasil. Ani se neptal proč. Sáh po troskách zrezivělé kliky, stiskl a zatáhl.

„Co mám vidět? Je tma,“ upozornil pro pořádek.

„Nic,“ řekl Roubal a strčil do něho.

Soukup zakolísal, v úžasu otevřel ústa, ale vykřiknout nestačil. Přepadl přes práh – a nebyl.

* * *

Tak to bychom měli, zamnul si Roubal ruce, když na plný plyn spěchal ze zapadákova jménem Škaredé Dveře vstříc civilizaci.

Každému člověku stojí v zářivé cestě životem nějaká ta překážka.

Zákony, nevěrná manželka, žárlivý soused, nečekané změny počasí a očekávané daňové přiznání, učitel s dotěrnými otázkami o systematické hlodavců.

A tohle všechno představoval pro Roubala Soukup.

Dával například přednost spokojenému zákazníkovi před maximalizací zisků, a to i přesto, že v kraji už prakticky neměli žádnou konkurenci, takže nějaká iluzorní spokojenost byla naprosto irelevantní. A pořád to věčné poučování a moralizování. Vadily mu dvě milenky a jeden pozapomenutý potomek, luxusní mercedes... Popravdě, tak věčné nebylo, Soukup se do podobných výlevů pouštěl většinou v případech, kdy si Roubal pořídil nějakou novou technickou hračku. K čemu ti to bude, když za měsíc vydají vylepšenou variantu a ty si ji zase koupíš? Jsou to tvoje peníze – ale uvažuj. Spíš bychom měli zisk vrátit do firmy.

Kdyby aspoň svůj podíl ve firmě prodal, ale to on ne.

Prostě Roubala neskutečně štval.

A tohle bylo řešení.

Někdo by ho možná považoval za příliš kruté a podléhající trestnímu právu, jiný by poukázal na nenulovou pravděpodobnost toho, že se objekt může objevit na jiném místě a přivcálat za doprovodu policie, nebo ramenatých chlapíků s několikasvazkovým trestním rejstříkem.

Jenže Roubal dobře věděl kam Soukupa poslal.

Vlastně na to přišel už jeho dědeček, jeden z mála vesni-

čanů, kteří nejen vytáhli paty ze Škaredých dveří, ale zmohli se natolik, že se nenamáhalí vrátit. I on se potajmu díky Dveřím zbavil neskladného odpadu, včetně vážného konkurenta v zápasu o ruku budoucí Roubalovy babičky. Občas ho pak trápilo svědomí, než si všiml jistých náznaků, indicií a nakonec i důkazů.

Dveře vedly do fantazie.

Ne do Fantazie s velkým F. Nedalo se jimi projít do nějakého alegorického světa, ovládaného šachovými figurami nebo chlapíkem s rozložitým parožím na hlavě. Nedalo se odtud vrátit po jedné noci strávené na plese a ocitnout se sto let v budoucnu. Nic takového.

Všechno, co jimi prošlo se objevilo v obyčejné lidské fantazii. Bylo náhodně roz distribuováno do stránek knih, do obrazů, do hudebních skladeb, v nichž se zničeho nic ozvalo hulákání rozjívených kluků nebo kdákání slepic. A zůstávalo bezpečně uvnitř.

Zmizení nějakého podnikatele, to se vysvětlí. Pořád někdo mizí, jinak by neměly noviny o čem psát.

„Když nenajdou tělo – a to nenajdou – nic mi nehrozí. Koneckonců, mrtvý není,“ řekl Roubal po příjezdu spokojeně zrcadlu v předsíni, protože čisté násilí, notabene zakončené neexistencí mu po chuti nebylo. Přezul se a ve stavu nádherné euforie přešel do obývacího pokoje.

Třeba zírání z nějakého obrazu a možná si to užívá – i když být jen několik tahů štětcem může být docela nuda. Nebo třet na straně 215 s třemi řádky textu.

Stejně knížky nečtu. I když přišly do módy ty čtečky, asi si jednu pořídím. Ale teď si dám panáka a konečně si pustím televizi.

Vytáhl z baru láhev whisky, nalil si a rozvalil se v křesle.

Jako všechno kolem, voněla i půl stěny zabírající obrazovka novotou. Na krabici, v níž ji Roubal přivezl, se kvůli moři zkratkou všech těch báječných nových technologií, které zařízení ob-

sahovalo, nevešlo téměř nic jiného.

Nasadil si stereoskopické brýle.

Na tenhle film se těšil – a rozhodl se, že si ho vychutná až ve stavu naprosté spokojenosti. A protože ten stav právě zavládl, mohl se v klidu ponořit do vybájeného světa před svými očima.

3D, to je ono! Prostě paráda. Tohle Soukup nikdy nechápal. Roubal se spokojeně zašklebil.

A nikdy nepochopí, ať už je, kde chce.

Já jsem tady. Sedím v naprostém klidu a koukám se na postavičky a zítra neuslyším, že takové triky uměli už před sto lety. No a co? Pá pá, starouši. Teď to můžeš vykládat třeba jelenům na altamirských malbách. Nebo v nějakém válečném románu, to by bylo, přechíst si, jak jsi hrdinně padl při zoufalém útoku. Možná to pak natočili, placatý panáček v odstínech šedi a vyjeveným výrazem ve tváři...

Já se teď dívám na panáčky neplacaté. Ti vzadu nejsou možná tak úplně dokonalí, ale –

Ale ne.

Co to říkal dědeček? Že v Národní galerii viděl obraz, na němž se k překvapení kunsthistoriků objevil očividně původní nápis *Roubal je vůl?*

Ale co mi jinak může...

Roubal zahnal rozčarování pocitem vnuceného uspokojení.

Dobře, doba pokročila a Soukup se nemačká mezi listy nějakého brakového románu. Technika jde kupředu. Když mi nebude kazit každý film... Jak by mi ho vlastně mohl kazit, když je uvnitř?

Jak asi?

Soukup naběhl před hlavního hrdinu, vylévajícího právě své city do kamery, zabírající ho v polocelku ve společnosti ledabyle zakrytých vnad hlavní hrdinky, zasmál se přes celý obraz – a pseudoprostorem prolétla jeho pravačka a vyřála Roubalovi nefalšovanou, pořádnou a pořádně bolestivou facku.

Ano, doba skutečně pokročila. A technika jde a půjde kupředu.

Bohužel, jak si Roubal, držící se za tvář uvědomil, už bez jeho doprovodu.

V TOM DOMĚ STRAŠÍ

© Petr Vyhlídka 2014

<http://www.fext.cz>

toto vydání: říjen 2014

(Bibliografická data)

Po tobě at' se jmenuje

napsáno v červnu 1986, poprvé vyšlo v Rodokapsu č. 5/1998

Tam a zase zpátky?

napsáno v říjnu 2008, poprvé Bezejmenná stránka, listopad 2008

Ostrov obrů

napsáno v červnu 2011, poprvé Bezejmenná stránka, červen 2011

Škaredé dveře

napsáno v březnu 2011, poprvé Bezejmenná stránka, březen 2011

Tisíce životů

napsáno v srpnu 1988, poprvé Bezejmenná stránka, květen 2008

Slečna M

dopsáno v březnu 2004, poprvé Bezejmenná stránka, březen 2005

Navěky

napsáno v květnu 2006, poprvé Bezejmenná stránka, červen 2006

Pekelné problémy

napsáno v listopadu 2008, poprvé Bezejmenná stránka, prosinec 2008

Proč nevěřit na vodníky

napsáno v květnu 2010, poprvé Bezejmenná stránka, květen

2010

Genius loci

napsáno v roce 1986, poprvé Bezejmenná stránka, duben 2009

Proč doktor Kraus nezískal Nobelovu cenu

napsáno v roce 1986, poprvé vyšlo v Rodokapsu č.10/1993

Práce na zakázku

napsáno v listopadu 2009, poprvé Bezejmenná stránka, listopad 2009

V tom domě straší

napsáno v lednu 2010, poprvé Bezejmenná stránka, únor 2010

Cui bono

dopsáno v září 2011, poprvé Bezejmenná stránka, září 2011

Otázka tvaru

napsáno v srpnu 1984, poprvé vyšlo v Rodokapsu 25/1999

Obchodník s deštěm

napsáno v červenci 1990, poprvé vyšlo v Rodokapsu č.10/1991

Deux ex Animachina

napsáno v dubnu 2010, poprvé Bezejmenná stránka, duben 2010

Výběřčí daní

napsáno v září 1991, poprvé Bezejmenná stránka, červen 2003

Paradox paralelní přítomnosti

napsáno v srpnu 2010, poprvé Bezejmenná stránka, září 2010

Popeláři

napsáno v listopadu 2011, poprvé Bezejmenná stránka, listopad 2011

Japoncům to funguje

napsáno v květnu 2014, poprvé Bezejmenná stránka, květen 2014

Eldorado

napsáno v březnu 1991, poprvé vyšlo v Rodokapsu
č.15/1993

Stačí jen mávnout

napsáno v únoru 2012, poprvé Bezejmenná stránka, únor
2012

Den sváteční

napsáno v listopadu 2010, poprvé Bezejmenná stránka, lis-
topad 2010

Zrození hrdiny

napsáno v srpnu 2009, poprvé Bezejmenná stránka, srpen
2009

Kontakt

napsáno v lednu 1990, poprvé Bezejmenná stránka, srpen
2000